Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 924 van 10 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. COPINSCHI**
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 2 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 augustus 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2026 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Onderzoek van biometrische gegevens toonde aan dat verzoekster reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 23 juli 2026 en in Slovenië op 27 juli 2026.

1.3. Op 6 augustus 2026 werd een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Kroatische autoriteiten overeenkomstig artikel 41 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR). Het betreft een geval van terugname als bedoeld in artikel 36 (1), (b) van de AMMR.

1.4. Op 10 augustus 2026 werd verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.5. Op 18 augustus 2026 bevestigden de Kroatische autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

1.6. Op 28 augustus 2026 trof verweerder een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) dat aan verzoekster ter kennis werd gegeven op 31 augustus 2026.

Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"*In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt mevrouw, die verklaart te heten:*

naam: [N.]
voornaam: [T.]
geboortedatum: […]
geboorteplaats: […]
nationaliteit: Burundi

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2) en artikel 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

Mevrouw [N.T.], verder de betrokkene, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, diende op 30/07/2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde hierbij geen persoonlijke identiteitsdocumenten neer.

Op 10/08/2026 werd betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat zij Burundi op 12/07/2026 verlaten heeft. Zij verklaarde dat zij per vliegtuig, via de Verenigde Arabische Emiraten, naar Albanië gereisd is, waar zij op 13/07/2026 aankwam. Vervolgens reisde zij verder, via Kosovo, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk, naar België, waar zij op 29/07/2026 aankwam.

Onderzoek van de overeenkomstig artikel 15(1) van Verordening (EU) 2024/1358 verzamelde biometrische gegevens leidde tot treffers in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 23/07/2026 en in Slovenië op 27/07/2026.

Op 06/08/2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Kroatische autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 18/08/2026 bevestigden de Kroatische autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

Betrokkene verklaarde tijdens het gehoor op 10/08/2026 dat zij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Zij verklaarde dat zij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht

aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Betrokkene verklaarde dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zij in Burundi van mensen gehoord heeft dat men in België bescherming kan krijgen. Toen zij vernam dat die mensen naar België reisden, is zij hen gevolgd. Zij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. Ze verklaarde dat zij er de eerste keer verbaal slecht behandeld werd door de politie: het was 's avonds en ze schreeuwden tegen hen.
Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.".

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht […] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij als gevolg van een overdracht aan Kroatië een reëel risico zou

lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Kroatië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Kroatië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het

EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (…) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions…', pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de 'European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' over Kroatië (Lana Tuckoric, 'Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2025 update', laatste update op 30/07/2026, https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/, hierna AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Internationale bescherming valt in Kroatië onder de verantwoordelijkheid van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken, waarbinnen de afdeling 'Vreemdelingen en Internationale Bescherming' is onderverdeeld in een dienst 'Internationale Bescherming' en een dienst voor opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming (pp. 24-25). Het wettelijk kader inzake internationale bescherming is de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' ('Zakon o međunarodnoj i privremenoj zaštiti'). De procedure tot het bekomen van internationale bescherming begint vanaf het formele indienen ('lodging') van het verzoek om internationale bescherming. Voorafgaand aan deze fase moet een vreemdeling het voornemen kenbaar maken om internationale bescherming aan te vragen ('making') bij de door de wet vastgestelde instanties (grensposten, politie). Onmiddellijk daarna worden vingerafdrukken en foto's genomen, wordt de identiteit vastgesteld, wordt de reisroute vanaf het land van herkomst gevraagd en wordt nagegaan of sprake is van persoonlijke omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van bijzondere noden en specifieke opvang (p. 26). De instantie bij wie het voornemen werd geuit, registreert de verzoeker, levert een bewijs van registratie af en bepaalt de termijn waarbinnen de verzoeker zich dient aan te melden bij het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van het verzoek (p. 45). Verzoekers moeten dit doen binnen de kortst mogelijke tijd en uiterlijk binnen 15 dagen na de registratie door de instantie, waar het voornemen werd kenbaar gemaakt (p. 27).

Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde aanzienlijk in 2025. Terwijl in 2024 26.776 personen de wens uitdrukten internationale bescherming te vragen waren dat er in 2025 14.928 (p. 18). Meer dan de helft deed dat aan de grens (8.205). In 2025 werden 1.364 verzoekers aan Kroatië overgedragen wat een daling is t.o.v. 2024, toen 1.698 personen overgedragen werden (p. 18 en p. 65).
Het rapport stelt dat verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia', p. 65).

Wat betreft de praktische kant van overdrachten verwijst het AIDA-rapport naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016) en naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia' dat door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld (AIDA-rapport, pp. 65-66). Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublin-procedure#section178-4 en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië

worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk en met een infoblad worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden ('After expressing the intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report to the reception centre', pagina 2). Volgens het informatieblad kunnen al deze formaliteiten in praktijk in een dag worden voltrokken ('However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day', pagina 2). Het informatieblad meldt verder dat in de meeste gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden politieagenten de verzoeker begeleidden naar het opvangcentrum ('In most cases, depending on theindividual circumstances, the police officers will escort the applicant to the reception centre', pagina 2). Het opvangcentrum van Zagreb ligt op een tiental kilometer van de internationale luchthaven van Zagreb.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar informatie van de Kroatische middenveldorganisatie 'Centre for Peace Studies (Centar za mirovne studije)', dat ook in 2025 personen teruggestuurd werden naar de luchthaven van Zagreb zonder informatie over de volgende stappen die nodig zijn als verzoeker om internationale bescherming. Bij aankomst in de luchthaven kregen zij een document met het adres van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming en moesten zij zelf hun vervoer regelen, vaak zonder enige registratie of instructies in een taal die zij begrijpen (pp. 65 – 66).

Het AIDA-rapport verwijst verder naar een recent rapport van de Zwitserse ngo 'Swiss Refugee Council' ('Reception conditions in Croatia: Report on the situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Croatia', februari 2025). Dit rapport meldt dat het Kroatische Rode Kruis door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt geïnformeerd over het aantal aangekondigde overdrachten en nadien aanvullende informatie ontvangt over het aantal personen, dat daadwerkelijk wordt verwacht. Na overdracht gaat de politie na of de overgedragen persoon reeds internationale bescherming vroeg in Kroatië. Is dat niet het geval dan wordt de overgedragen persoon geregistreerd op de luchthaven. Volgens informatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan 'Swiss Refugee Council' hangt het vervoer naar het opvangcentrum af van de capaciteit: sommige overgedragen personen worden overgebracht door de grenspolitie, andere reizen zelfstandig en in bepaalde gevallen halen medewerkers van het opvangcentrum de overgedragen personen op aan de luchthaven (p. 66). Gelet op het voorgaande besluiten we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 2024/1351, worden onthaald en geïnformeerd en in het algemeen onbelemmerd toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat in rapporten gewag wordt gemaakt van occasionele problemen is onvoldoende om tot het besluit te komen dat op dit vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken, op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (p. 104). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (p. 105).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer van Zagreb (pagina 108). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (p. 102). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (p. 109). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in 2022 (pp. 108-109). Deze renovaties hebben volgens het AIDA-rapport geleid tot betere omstandigheden wat betreft huisvesting en verblijf ('The implementation of the project improved the conditions of accommodation and stay of applicants in the Reception Centre, as well as the working conditions of officials and other personnel', p. 109). De Directie 'Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 2 besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers

om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA-rapport, pp. 109-110).

In Kutina delen gezinnen een kamer, onbegeleide kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, p. 111). Het Kroatische Rode Kruis voorzag in 2025 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen (AIDA, p. 112).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2025 een meerderheid van de verzoekers om internationale bescherming slecht minder dan 24 uur in de opvangcentrum verbleven (p. 115).

Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2025 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in voorgaande jaren, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2025 bleven aanhouden ('Although in 2025, due to the smaller number of applicants, the reception capacities were not as burdened as in previous years, complaints about accommodation conditions continued in 2025.'). Het ging voornamelijk over klachten betreffende hygiëne, slechte watervoorziening en inadequate kwantiteit en kwaliteit van het eten (p. 110). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door omstandigheden die leiden tot het besluit dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Kroatië een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië conform de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' tijdens de eerste bestuurlijke fase recht hebben op kosteloze rechtsbijstand ('The LITP provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior', p. 56). In februari 2025 volgde een nieuwe openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand en het CLC (Croatian Law Centre) werd geselecteerd als de organisatie verantwoordelijk voor het verstrekken van rechtsbijstand 'at first instance' tot oktober 2028. In 2023, 2024 en 2025 boden organisaties waaronder 'Croatian Law Centre', 'Centre for Peace Studies' en 'Jesuit Refugee Service' rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming wanneer rechtsbijstand niet door de staat verstrekt werd. (p. 57).

Beslissingen zijn vatbaar voor een beroep bij de Administratieve Rechtbank (p. 52). Volgens het rapport blijkt uit de ervaringen van het 'Croatian Law Centre' dat er geen informatie is die erop wijst dat verzoekers in praktijk belemmeringen ondervinden bij het aanvechten van een beslissing, ofschoon er wel problemen kunnen zijn wat betreft rechtsbijstand ('In the Croatian Law Centre's experience, there is no information specifying that applicants face obstacles in challenging a decision in practice, although some issues arise with regard to legal assistance', p. 53). Enkele pagina's verder in het rapport wordt gesteld dat er geen belemmeringen zijn wat betreft toegang tot advocaten, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoekers krijgen bij de kennisgeving van een beslissing een lijst met aanbieders van gratis rechtsbijstand waaruit zij een advocaat kunnen kiezen, die vervolgens door de bevoegde medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ingelicht ('In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGOs, who are then notified by the competent employee of the Ministry of Interior. Further communication takes place between the attorney and the applicant', p. 58).

Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pp. 49-51).

Volgens het 'Croatian Law Centre' bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij of zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij of zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (p. 51). Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen (p. 51).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken (p. 51). Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pp. 51-52). Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 13 van Verordening (EU) 2024/1348 bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker.

Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen. In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werd beschouwd (AIDA-rapport, p. 52). We benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende 'pushbacks' in 2025 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals 'No Name Kitchen', 'Save the Children', het 'Border Violence Monitoring Network (BVMN)' en het Centre for Peace Studies (CPS)' melding bleven maken van 'pushbacks' (pp. 29-30). We merken echter op dat betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'pushbacks' en van terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 2024/1351 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid

van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat 'pushbacks' en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door omstandigheden die doen besluiten dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Kroatië een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Statushouders hebben in Kroatië toegang tot arbeid. Het AIDA-rapport meldt dat hoewel sprake is van drempels zoals een taalbarrière veel begunstigden van internationale bescherming in praktijk werken ('The main obstacle to access the labour market remain the language barrier and the lack of language courses, which is a precondition for successful integration. However, in practice many beneficiaries are working', p. 178).

Betrokkene verklaarde dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zij in Burundi gehoord heeft dat men er bescherming kan krijgen: toen zij vernam dat die mensen naar België reisden, is zij hen gevolgd. We wensen vooreerst op te merken dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan derhalve niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zij niet naar Kroatië wil terugkeren en dat zij er de eerste keer verbaal slecht behandeld werd door de politie ('s avonds, ze schreeuwden tegen hen), wensen we op te merken dat de betrokkene de verklaringen niet verder duidde en geen enkel begin van bewijs aanbracht. We merken in dit verband op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat zij in Kroatië door de politie tegengehouden werd en dat haar vingerafdrukken genomen werden. We wensen hieromtrent op te merken dat Verordening (EU) 2024/1358 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van zes jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 15(1)); van elke onderdaan van een derde land of staatloze van zes jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten aangehouden is in verband met het irregulier overschrijden over land, over zee of door de lucht van de grens, en die niet is teruggezonden (artikel 22(1)); en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van ten minste zes jaar die is ontscheept na een opsporings- en reddingsoperatie (artikel 24(1)). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de bovengenoemde gevallen is derhalve geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen om vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in Eurodac opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 37(4) van Verordening (EU) 2024/1358 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Betrokkene verklaarde dat zij in Kroatië tegengehouden werd, naar de immigratiedienst gebracht werd en daar documenten moest ondertekenen. Ze gaf aan dat zij deze niet kon lezen en dat er geen tolk was. We wensen op te merken dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten en de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming, zoals vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van artikel 8(2) van Verordening (EU) 2024/1348 kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen.

De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op spoedeisende medische hulp en essentiële behandelingen van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Verzoekers die speciale opvang en/of procedurele waarborgen nodig hebben zoals slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, krijgen gezondheidszorg die is afgestemd op hun specifieke toestand (AIDA-rapport, pp. 119-121). Het AIDArapport meldt dat medische zorg beschikbaar is in de opvangcentra in Zagreb en Kutina. Daarnaast worden verzoekers indien nodig doorverwezen naar ziekenhuizen in de buurt. Vaccinaties worden uitgevoerd door artsen in gezondheidscentra of door specialisten op het gebied van schoolgeneeskunde (p. 120). In april 2024 besloot het Ministerie van Binnenlandse Zaken tot de financiering van het project "6P – Ondersteuning bij de verstrekking van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming" in het kader van het AMIF. Het doel van dit project is het veiligstellen van de gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en toegang tot eerstelijnsgezondheidszorg te waarborgen (p. 120). Ook in 2025 verstrekte de Belgische afdeling van de ngo 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' multidisciplinaire en taalkundig aangepaste zorg in de opvangcentra van Zagreb en Kutina (p. 121). Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuwaangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 4 jaar, in combinatie met een hoge 'transitgraad' en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het aantal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (p. 122). Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk toegang hebben tot die zorg (p. 119).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Betrokkene werd gehoord op 10/08/2026 en verklaarde dat zij geen gezondheidsproblemen heeft. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten, andere specifieke documenten of concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We benadrukken dat Verordening 2024/1351 voorzorgsmaatregelen voorziet wat betreft overdrachten. Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in Verordening 2024/1351 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. De bestreden beslissing betreft "*een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden*" zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, 4° van de RvV-wet. Bijgevolg is de urgente procedure van toepassing.

2.2. De vordering tot schorsing van het bestreden overdrachtsbesluit dient te worden beschouwd als een verzoek om, bij wijze van voorlopige maatregel, de uitvoering van het overdrachtsbesluit te schorsen, zoals bedoeld in artikel 2.30 van de RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van:

-Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM);
-artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest);
-artikelen 16, 18 (4), 36 (1), b) en 48 van de AMMR;
-Artikelen 51/5/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);
- de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de verplichting tot een adequate motivering van administratieve besluiten;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in de vorm van de zorgvuldigheidsplicht
- de voorzichtigheidsplicht, het principe volgens hetwelk de administratieve overheid bij het nemen van een besluit rekening moet houden met alle relevante elementen van de zaak en in voorkomend geval met alle elementen uit de recente actualiteit met betrekking tot de situatie in het land van terugkeer;
- een eenzijdige en onvolledige lezing van de informatie over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië en het niet in aanmerking nemen van objectieve informatie over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië.

Zij betoogt als volgt:

"*EN CE QUE*
1.
L'article 51/5/2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :
[…]

Cette disposition légale ne prévoit que les modalités du transfert d'un demandeur de protection internationale depuis un Etat membre vers un autre Etat membre, ceci en application des dispositions du Règlement (UE) 2024/1351.
Cette disposition légale ne constitue donc nullement une base quelconque pour déterminer la compétence d'un Etat membre dans le cadre de l'application du Règlement (UE) 2024/1351.

L'article 36 § 1er, b) du Règlement (UE) 2024/1351 dispose que :
[…]
Dans le cas d'espèce, et ainsi que cela sera démontré dans la suite du présent recours, la Belgique aurait dû se déclarer compétente pour examiner et traiter la demande de protection internationale de la requérante, ceci en application de l'article 51/5, § 2 de la loi du 15 décembre 1980.
En ne se déclarant pas compétent pour examiner et traiter la demande de protection internationale formée par la requérante auprès des autorités belges en date du 30 juillet 2026, l'Office des étrangers a violé la disposition légale précitée.

2. Violation de l'article 3 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'Homme- Violation de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux (2000/C 364/01)- Violation des articles 16, 18 § 4, 36 § 1er, b) et 48 du Règlement (UE) 2024/1351 du Parlement européen et du Conseil du 14 mai 2024 relatif à la gestion de l'asile et de la migration, modifiant les règlements (UE) 2021/1147 et (UE) 2021/1060 et abrogeant le règlement (UE) 604/2013 - Violation du principe de motivation formelle des actes administratifs telle qu'il résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs- Violation du principe de l'obligation de motivation adéquate des décisions administratives- Violation du principe de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier- Violation du devoir général de prudence, du principe selon lequel l'autorité administrative doit, lorsqu'elle statue, prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause ainsi que, le cas échéant, tous les éléments d'actualité récents concernant la situation dans le pays de renvoi –Lecture partiale et partielle des éléments d'information concernant la situation des demandeurs de protection internationale en Croatie

1.
a.
La décision attaquée par le biais du présent recours affirme que :

- *En date du 29 juillet 2026, la requérante arriva sur le territoire belge.*
- *En date du 30 juillet 2026, la requérante introduisit une demande de protection internationale auprès des autorités belges, dépourvue de tout document d'identité.*
- *Suivant le relevé de la banque de données européennes d'empreintes digitales « Eurodac », les empreintes de la requérante avait été relevées en Croatie en date du 23 juillet 2026 et en Slovénie en date du 24 juillet 2026.*
- *La requérante reconnut que ses empreintes avait été relevées en Croatie et en Slovénie mais indiqua avoir, lors de son passage en Croatie, été victime de mauvais traitements de la part des autorités policières croates.*
- *En date du 6 août 2026, l'Office des étrangers adressa, aux autorités croates, une demande de reprise en charge de la requérante ceci sur base de l'article 36 § 1er, b) du Règlement (UE) 2024/ 1351.*
- *En date du 18 août 2026, les autorités croates compétentes marquèrent leur accord pour la reprise en charge de la requérante en application des dispositions de l'article 36 § 1er, b) du Règlement (UE) 2024/1351.*
- *En date du 31 juillet 2026, l'Office des étrangers prit, à l'encontre de la requérante, une décision de transfert vers et reprise en charge par la Croatie (annexe 26quater).*

Le délégué de la Ministre de l'Asile et de la Migration concluait, dans la décision attaquée par le biais du présent recours, que la Belgique n'était pas responsable du traitement de la demande de protection internationale de la requérante, traitement incombant à la Croatie en application des articles 51/5/2 de la loi du 15 décembre 1980 et 36 § 1er, b) du Règlement (UE) 2024/1351.
- *Cette décision fut notifiée à la requérante en date du 31 juillet 2026.*

b.
A titre préliminaire, il convient de souligner que l'Office des étrangers indique, dans la décision attaquée, que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale de la requérante, lequel incomberait à la Croatie en application de l'article 51/5/2 de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 36 § 1er, b) du Règlement (UE) 2024/ 1351.

Or, en réalité, l'article 51/5/2 précité est purement procédural et renvoie aux Conventions internationales liant la Belgique, comme le Règlement (UE) 2024/1351.

L'article 36 § 1er, b) du Règlement 604/2013 dispose quant à lui que :

« 1. L'État membre responsable en vertu du présent règlement est tenu de:
(…)
b) reprendre en charge, dans les conditions prévues aux articles 41 et 46 du présent règlement, un demandeur, un ressortissant de pays tiers ou un apatride pour lequel cet État membre a été indiqué comme étant l'État membre responsable au titre de l'article 16, paragraphe 1, du règlement (UE) 2024/1358; ».

Or, cet article 36 § 1er, b) prévoit uniquement que l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale est tenu de reprendre en charge le demandeur de protection internationale concerné, ceci en respectant les procédures applicables aux notifications de reprise en charge prévues aux articles 41 et 46 du Règlement (UE) 2024/1351.

Les critères de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale sont contenus au Chapitre II du Règlement (UE) 2024/1351 et, plus précisément, aux articles 24 à 33.

L'article 36 susmentionné est contenu au Chapitre III du même Règlement, sous le titre « Obligations de l'Etat membre responsable » (articles 36 et 37).

L'Office des étrangers était donc tenu d'indiquer, dans la décision attaquée, sur base de quels critères et, par voie de conséquence, en application des articles 24 à 33 du Règlement (UE) 2024/1351, la responsabilité de la Croatie avait, dans le cas d'espèce, été déterminée.

En effet, l'article 24 du Règlement (UE) 2024/1351 dispose que :

« Article 24- Hiérarchie des critères
1. Les critères de détermination de l'État membre responsable s'appliquent dans l'ordre dans lequel ils sont présentés dans le présent chapitre.
2. La détermination de l'État membre responsable en application des critères énoncés dans le présent chapitre se fait sur la base de la situation qui existait au moment où la demande de protection internationale a été enregistrée pour la première fois dans un État membre. ».

Or, et à la lecture de la motivation de la décision attaquée, force est de constater que l'Office des étrangers demeure en défaut de viser la disposition du Règlement (UE) 2024/1351 dont il a fait application aux fins de prendre la décision attaquée.
En effet, l'Office des étrangers était tenu, aux fins de motiver la décision attaquée, de viser l'un des articles contenus sous le Chapitre II du Règlement susmentionné, à savoir les articles 24 à 33.

En l'absence de la mention de la disposition appliquée en vue de déterminer la responsabilité de la Croatie en application du Règlement (UE) 2024/1351, l'Office des étrangers n'a pas légalement motivé la décision attaquée.

Ce seul élément suffit à entraîner la suspension, suivant la procédure d'extrême urgence, ainsi que l'annulation de la décision attaquée.

c.
En outre, il sera démontré, dans la suite du présent recours, qu'en cas de transfert vers la Croatie, la requérante risque d'être exposée à des traitements inhumains ou dégradants au sens des articles 3 de la CEDH et 4 de la Charte.

d.
Suivant l'article 2.59 de la loi du 17 juin 2026, le juge procède à un examen ex nunc s'il s'agit (notamment) d'une décision de transfert.
Dans ce cas, le Juge limite la portée de l'examen du recours à ce qui est prévu à l'article 43 § 1er du Règlement UE 2024/1351 du 14 mai 2024 relatif à la gestion de l'asile et de la migration.
La portée d'un tel recours se limite à examiner si :
a) le transfert entraîne, pour la personne concernée, un risque réel de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte ;
b) des circonstances ultérieures à la décision de transfert sont déterminantes pour l'application correcte du présent règlement ;
c) il existe une infraction aux articles 25 à 28 et 34, dans le cas des personnes prises en charge en vertu de l'article 36, § 1, point a).

Dans le cas d'espèce, il apparaît clairement que le Conseil est tenu de procéder à un examen ex nunc.

En effet, d'une part, et ainsi que cela le sera démontré dans la suite du présent recours, le transfert de la requérante vers la Croatie entraînera, dans le chef de la requérante, un risque réel de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte.

A cet égard, il convient de se référer utilement à la motivation de l'Arrêt n° 346.052 prononcé par la Ière chambre du Conseil de céans en date du 30 avril 2026.
En effet, par le biais de cet Arrêt, le Conseil a considéré que :

« Le Conseil rappelle que la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements dans le cadre de l'article 3 de la CEDH, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Y. contre Russie, op. cit., § 78 ; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi contre Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres contre Royaume-Uni, § 108 in fine). L'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voir mutatis mutandis : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 81 ; Cour EDH 20 mars 1991, Cruz Varas et autres/Suède, §§ 75-76 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 107). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 293 et 388).
Le Conseil rappelle également qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH que dans certains cas, il ne peut être exclu que l'application des règles prescrites par les accords de Dublin puissent entraîner un risque de violation de l'article 3 de la CEDH, la présomption selon laquelle les Etats participants respectent les droits fondamentaux prévus par la CEDH n'étant pas irréfragable (voir : Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel/Suisse ; Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce).
En l'espèce, le Conseil observe ensuite qu'il n'est pas contesté que la partie requérante a invoqué différents éléments afin d'établir qu'elle présente une vulnérabilité aggravée par rapport à la vulnérabilité inhérente à son statut de demandeuse de protection internationale.
La partie défenderesse reconnaît dans l'acte attaqué que la fiche d'enregistrement de la partie requérante mentionne comme vulnérabilité "femme isolée, victime de violence". La partie défenderesse n'a pas remis en cause l'excision que la partie requérante indique avoir subi à l'âge de dix ans. Celle-ci est au demeurant établie en l'espèce.
Or, à la suite de la partie requérante, le Conseil observe que la partie défenderesse ne lui reconnaît pas de vulnérabilité « suffisamment » aggravée afin de justifier l'absence de garanties individuelles prises à son égard.
Ce faisant, la partie défenderesse ne témoigne pas d'un examen sérieux des éléments de la cause, dès lors que la seule preuve de l'excision, suffisait déjà à établir qu'elle présentait ce profil particulier, impliquant une autre analyse du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en l'espèce.
Il résulte de ce qui précède que le moyen est à tout le moins sérieux en ce qu'il invoque une violation de l'article 3 de la CEDH, en raison d'un défaut d'examen rigoureux des éléments de la cause et ce, indépendamment des déclarations que la partie requérante aurait faites ou non au sujet de son vécu en Espagne.
3. En application de l'article 39/82, §2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, la partie requérante justifiant d'un moyen sérieux pris de la violation de l'article 3 de la CEDH, il est également satisfait à la condition du risque de préjudice grave et difficilement réparable.(…) ».

Un raisonnement identique doit être suivi dans le cas d'espèce.

En effet, la requérante est une très jeune femme, âgée de 21 ans, qui ne parle que le kirundi et un peu le français et qui n'a aucun membre de famille présent en Belgique et / ou dans un autre Etat membre de l'Union européenne.

Par ailleurs, et lors de son audition par les services de l'Office des étrangers, la requérante a déclaré avoir été, lors de son passage en Croatie, victime de mauvais traitements et d'insultes de la part des forces policières croates.

Cet élément n'a nullement été investigué par l'Office des étrangers qui se contente d'affirmer, de manière péremptoire, que « Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij als gevolg van een overdracht aan Kroatië een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. ».

Or, et ainsi que cela apparaît clairement du rapport de l'OSAR cité ci-après, il est pratiquement impossible, pour un demandeur de protection internationale ayant fait l'objet de violences policières, de pouvoir déposer plainte auprès des autorités croates compétentes.

Il est évident que cette information objective est parfaitement connue des services de l'Office des étrangers, cette Administration se référant explicitement, dans la décision attaquée, au rapport établi par l'OSAR.

Il découle de ce qui précède qu'en prenant la décision attaquée, l'Office des étrangers a également violé l'article 16 § 3 du Règlement UE 2024/1351.
A cet égard, cette disposition mentionne que :

« 3. Lorsqu'il est impossible à un État membre de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire que le demandeur serait, en raison du transfert vers cet État membre, confronté à un risque réel de violation de ses droits fondamentaux équivalant à un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre II ou des clauses énoncées au chapitre III de la présente partie afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable.
L'État membre qui ne peut procéder au transfert en vertu du premier alinéa du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre II ou des clauses énoncées au chapitre III de la présente partie ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été enregistrée, et qui ne peut établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable, devient l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale. ».

Dans le cas d'espèce, et eu égard aux éléments figurant ci-avant, l'Office des étrangers devait faire application de cette disposition.

e.
Il ne ressort nullement de la décision attaquée que les autorités croates aient été avisées de la particulière vulnérabilité de la requérante, femme seule et isolée, âgée d'à peine 21 ans, et ne parlant que le kirundi et le français, ceci préalablement à la prise de la décision attaquée.

En conséquence, la décision attaquée viole les articles 48 et 50 du Règlement 2024/ 1351.

A cet égard toujours, il convient de souligner que la requérante a été particulièrement traumatisée par son passage par la Croatie.
En effet, elle a été victime de mauvais traitements et d'insultes de la part des forces policières croates.

Eu égard au très court délai écoulé entre l'introduction, par la requérante, de sa demande de protection internationale- ceci en date du 30 juillet 2026- et de son placement en centre fermé- ceci en date du 31 août 2026-, la requérante n'a nullement eu la possibilité de pouvoir consulter un psychologue et / ou un psychiatre, ceci d'autant que cette période constituait une période de vacances pour la majorité des personnes travaillant dans ce secteur en Belgique.

f.
Eu égard à ce qui précède, il apparaît que la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'elle n'est ni valablement, ni correctement motivée.

En outre, en prenant la décision attaquée, l'Office des étrangers a violé le principe de l'obligation de motivation adéquate des décisions administratives ainsi que le principe de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier.

g.
1°)
A titre préliminaire, il convient de souligner que l'Office des étrangers précise lui-même, dans la décision attaquée, que :

« We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers.".

Cependant, et malgré cette constatation, l'Office des étrangers affirme que :

« Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. ».

Cependant, l'Office des étrangers demeure en défaut d'indiquer pour quel(s) motifs il considère, sur base des informations contenues dans ce rapport AIDA, que les critiques formulées quant à plusieurs aspects de la procédure de demande de protection internationale en Croatie n'atteignent pas le niveau des traitements inhumains ou dégradants prévus à l'article 3 de la CEDH.

Ce faisant, l'Office des étrangers ne motive ni valablement, ni adéquatement la décision attaquée et, en conséquence, viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

2°)
Suivant le rapport sur la Croatie, établi par l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés en février 2025 (rapport cité par l'Office des étrangers dans la décision attaquée), le système croate présente de multiples défaillances (https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/2502_OSAR_Conditions_d_accueil_en_Croatie_Fr_4.pdf).

A cet égard, le rapport mentionne notamment que :

-Les sujets déjà traités dans les rapports précédents se sont confirmés comme étant des points problématiques. En outre, des documentations réguliers font état de pushbacks et de violences policières à la frontière extérieure de l'espace Schengen croate, ce qui peut entraîner des problèmes d'accès à la procédure d'asile en Croatie. Il n'est pas possible d'exclure avec certitude que les personnes retournant en Croatie dans le cadre de Dublin soient également concernées par cette problématique. Indépendamment de cela, l'OSAR estime qu'il n'est pas acceptable d'exiger des personnes qui ont subi des violences policières en Croatie qu'elles s'adressent à la même autorité pour demander une protection après leur retour. De l'avis de l'OSAR, la présomption de base selon laquelle la Croatie respecte ses obligations de droit international public ne peut pas être maintenue au vu des violations des droits humains bien documentées.

-L'accès aux soins de santé est problématique. Le système de santé croate est soumis à une forte pression, y compris pour les indigènes. Il est donc difficile pour les personnes ayant des besoins médicaux spécifiques d'obtenir un traitement régulier. Un problème supplémentaire est le manque d'interprètes, sans lesquel(le)s les consultations médicales sont soumises à des obstacles supplémentaires et les soins psychiatriques ne sont pas possibles. En plus de la pénurie d'interprètes, leurs qualifications et la qualité de la traduction sont également critiquées.

-Le système d'asile croate est très volatile. En octobre 2024, la situation d'accueil semble stable. Cependant, l'impression de l'OSAR rejoint celle de nombreuses personnes interrogées, à savoir que le système ne résisterait pas actuellement à la pression d'un nombre élevé de demandes ou d'un nombre accru de personnes ayant de graves problèmes de santé. Les autorités semblent être confrontées à des goulets d'étranglement en matière de capacité, comme en témoigne le très faible nombre de décisions d'asile. Le faible taux de protection est également préoccupant.
De l'avis de l'OSAR, il faudrait renoncer à la charge supplémentaire que représentent pour le système les personnes transférées dans le cadre de Dublin en provenance d'autres pays européens. L'OSAR demande en particulier de renoncer au transfert de personnes vulnérables qui ont besoin de soins de santé réguliers et de personnes qui ont été victimes de violences policières en Croatie.

- La situation est problématique aux postes-frontières, où les interprètes font défaut. Selon la loi, les informations pertinentes sur la procédure devraient être communiquées aux personnes requérantes d'asile à la frontière par la police dans une langue qu'elles comprennent. Or, il existe toujours des problèmes d'accès à la procédure d'asile et d'accès à l'information aux frontières croates.

- Selon les informations du CPS, il arrive souvent que les personnes requérantes d'asile ne soient convoquées qu'un jour, parfois que quelques heures, avant le deuxième entretien. Ceci est contraire au droit administratif croate.

Selon le CPS, la Croatie manque de personnel professionnel pour traiter les demandes d'asile. Les responsables de dossier manquent de formation et de connaissances sur la situation et les conflits dans les pays que les personnes requérantes d'asile ont fui.

- Dans son rapport 2023, la Médiatrice critique le fait que tous les arguments des personnes requérantes d'asile ne sont pas consignés par écrit, qu'ils sont souvent résumés, ce qui entraîne la perte d'éléments pertinents. Cela conduit facilement à des malentendus qui ont de graves conséquences sur l'issue de la procédure d'asile. Les procès-verbaux des entretiens sont parfois incohérents, voire incorrects. Il est donc difficile pour les personnes chargées de traiter les dossiers de parvenir à une décision d'asile correcte plusieurs mois après l'entretien.

- Le MoI indique que chaque acte officiel se déroule en présence d'un(e) interprète et qu'il n'y a pas de problème de disponibilité de ce(tte) dernier(ère). Cependant, selon le CPS, les autorités manquent d'interprètes qualifié(e)s et d'interprètes en général. Par exemple, il n'y a pas d'interprètes en kirundi ou en swahili, ce qui signifie que les personnes originaires du Burundi doivent faire leurs déclarations en français. AYS observe également que les entretiens ne sont parfois pas menés dans la langue que la personne requérante maîtrise le mieux. Le CPS est intervenu dans plusieurs cas en faisant valoir que certaines personnes requérantes d'asile n'étaient pas en mesure de faire des déclarations détaillées dans la langue parlée par l'interprète, par exemple lorsque le ou la requérant(e) ne maîtrisait le français qu'au niveau de l'école primaire. Dans tous les cas où le CPS est intervenu, les demandes ont été rejetées.

- Selon le CPS, les personnes transférées dans le cadre de Dublin peuvent rencontrer des obstacles dans l'accès à la procédure d'asile si leur première demande d'asile a été rejetée. Dans ce cas, il est très probable que leur nouvelle et deuxième demande soit jugée irrecevable.

- Les allégations d'usage de la force par la police croate persistent depuis des années et sont bien documentées.
En 2019, la présidente croate a confirmé à la télévision suisse l'utilisation de la force à la frontière. En 2021, un groupe de journalistes a réussi à filmer la violence brutale des forces spéciales de l'État à l'encontre des personnes requérantes d'asile et à prouver les nombreuses accusations portées contre elles. En octobre 2021, la commissaire européenne en charge du dossier s'est dite préoccupée par les rapports de pushbacks illégaux et violents aux frontières extérieures de l'UE. Fin 2021, le Comité contre la torture du Conseil de l'Europe a critiqué l'usage de la force par les autorités croates lors de pushbacks. Malgré des preuves solides et diverses interventions, les rapports et les allégations de pushbacks et de violences policières à la frontière croate persistent. En octobre 2023, le Comité contre le racisme de l'ONU a demandé à la Croatie de mettre fin aux expulsions et aux refoulements collectifs et d'enquêter sur les incidents de recours excessif à la force.

- Selon le rapport PRAB137 de janvier 2024, 653 personnes ont déclaré avoir été victimes de mauvais traitements physiques à la frontière croato-bosniaque entre septembre et décembre 2023 dans le cadre de pushbacks. 990 personnes ont déclaré avoir subi des traitements dégradants. En Bosnie-Herzégovine, le PRAB a recueilli les témoignages de 412 personnes (35 % des personnes interrogées) qui se sont vu refuser l'accès à la procédure d'asile en Croatie. Le Border Violence Monitoring Network (BVMN) a également recueilli en 2024 de nombreux témoignages décrivant le traitement violent des personnes par les autorités croates à la frontière avec la Bosnie-Herzégovine. Les nombreux témoignages selon lesquels la police croate pousserait les gens dans la rivière entre la Croatie et la Bosnie-Herzégovine sont particulièrement inquiétants. Cette pratique a été mentionnée dans de nombreux témoignages au BVMN ces dernières années. D'autres témoignages font état de pratiques humiliantes au cours desquelles des personnes ont dû se déshabiller et ont été battues. Il est régulièrement rapporté que la police croate vole et détruit des vêtements et d'autres biens. Plusieurs témoignages mentionnent l'utilisation de chiens policiers qui seraient lâchés sur les gens. En outre, des discours de haine et des insultes islamophobes de la part de membres de la police ont été signalés comme faisant partie des traitements violents et humiliants subis lors de ces refoulements. En 2024, moins d'organisations sont présentes sur le terrain à la frontière croato-bosniaque. Ainsi, le Danish Refugee Council (DRC) n'est plus présent depuis mars 2024. La dernière fiche d'information date de février 2024 et indique un nombre de 384 pushbacks documentés au cours des deux premiers mois de 2024. Save the Children est toujours sur place. Au cours des huit premiers mois de 2024, Save the Children a aidé 1504 personnes en quête de protection qui, selon leurs dires, ont été refoulées en Bosnie-Herzégovine par la police croate, parmi lesquelles 291 enfants, dont 186 non accompagnés. En juillet et août 2024, des enfants et des adultes ont signalé à plusieurs reprises des pratiques policières humiliantes et dures, telles que des insultes verbales et l'obligation de retirer leurs vêtements, ainsi que la confiscation d'objets personnels et l'usage de la force. En octobre 2024, No Name Kitchen a publié un rapport sur les incidents à la frontière.

- L'un des principaux problèmes liés aux pushbacks et aux violences policières à la frontière croate est l'absence de recours effectif et l'impunité de fait des auteur(rice)s de ces actes.

Bien que les allégations de torture et de violence soient nombreuses et que, selon les informations du CPS, au moins 18 plaintes pénales aient été déposées pour expulsion illégale et/ ou violence à l'encontre de réfugié(e)s et de migrant(e)s, aucun des cas signalés n'a donné lieu à une inculpation et, par conséquent, aucun des cas signalés n'a donné lieu à l'identification, à la poursuite et à la sanction des auteur(rice)s. L'absence de procédure effective est contraire au volet de droit procédural de l'article 3 CEDH, car elle empêche la constatation éventuelle d'une violation grave de l'article 3 CEDH. Selon le CPS, il existe des lacunes structurelles dans le système judiciaire croate, ce qui a pour conséquence que les plaintes pénales déposées par des personnes en quête de protection contre des membres des forces de l'ordre ne font pas l'objet d'une enquête effective. Le CPS observe le problème des pushbacks et des incidents violents commis par la police depuis des années et rapporte l'existence d'enquêtes
inefficaces ainsi que de procédures longues et infructueuses, ce qui conduit à l'impunité des auteur(rice)¬s. Le Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) dénonce également dans son rapport de 2021 le manque d'efficacité des enquêtes dans des cas de mauvais traitements présumés commis par des policier(ère)s ainsi que la tolérance de mauvais traitements par des haut(e)s fonctionnaires. En outre, le rapport met en évidence de profondes lacunes en ce qui concerne la rigueur et l'indépendance des enquêtes qui ont été menées.
Le Rule of Law Report 2024 de l'Union des libertés civiles pour l'Europe169 (Liberties) indique également que l'accès à la justice est extrêmement difficile dans les cas de harcèlement et de violence à l'encontre des personnes en quête de protection. Les procédures pénales engagées dans des cas de violence, de vol, de destruction de biens, etc. aboutiraient rarement à une enquête efficace selon les critères établis par la CourEDH. Malgré de nombreuses allégations de violence à l'encontre des personnes réfugiées et migrantes au cours des huit dernières années, aucune inculpation, identification, poursuite ou sanction n'a été prononcée à l'encontre des auteur(rice)s signalé(e)s.

- L'absence d'un recours effectif à la justice et les lacunes des enquêtes conduisent à l'impunité des personnes commettant des agressions. Même dans les cas documentés par lighthouse reports, les policier(ère)s n'ont été suspendu(e)s que trois mois, après quoi ils et elles ont été autorisé(e)s à reprendre leurs fonctions. L'enquête a été close début février 2025.
Le manque de poursuites est également critiqué par la CourEDH, qui a condamné la Croatie dans l'affaire M.H. et autres, notamment pour ne pas avoir mené d'enquête efficace. Malgré l'arrêt obligeant la Croatie à enquêter efficacement sur l'affaire, l'enquête a été close en mai 2024. Une fois de plus, des preuves essentielles n'ont pas été recueillies et les faits n'ont pas été totalement élucidés. Personne n'a été appelé à rendre des comptes. La famille a déposé un recours constitutionnel. Selon le CPS, les enquêtes inefficaces dans les cas de mauvaise conduite de la police ne sont pas des cas isolés, mais font partie d'une pratique systémique. La dissimulation au sein du ministère de l'Intérieur, la protection mutuelle entre les membres de la police et la destruction des preuves permettent aux responsables de rester impunis. C'est pourquoi le CPS et la Human Rights House de Zagreb ont présenté au Comité des ministres du Conseil de l'Europe un nouveau document contenant des ¬ recommandations pour la mise en œuvre du jugement.

- Comme il ne peut pas être exclu que les pushbacks concernent également des personnes transférées dans le cadre de Dublin, ce risque doit faire obstacle à un transfert. Selon la jurisprudence de la CJUE, le fait qu'un État procède à des renvois globaux ou à des détentions à sa frontière ne constitue pas en soi un obstacle à un transfert. Toutefois, si la personne risque, après son transfert, d'être soumise à de telles pratiques qui entraîneraient une violation de l'article 3 CEDH (ou de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE), cela s'oppose au transfert.
De l'avis de l'OSAR, les allégations de violences policières vécues doivent être examinées de manière approfondie par les autorités migratoires et considérées comme un indice sérieux contre la présomption de respect des obligations de droit international. Au vu des reproches et de l'absence d'enquête, on ne peut pas partir sans autre du principe que la police croate est disposée à protéger et capable de le faire. À cela s'ajoute la perte de confiance pour les personnes qui ont vécu des expériences de violence avec la police croate. Un retour peut conduire à des re-traumatisations. Du point de vue de l'OSAR, le renvoi vers un État dont les autorités ont été à l'origine de mauvais traitements subis, accompagné de l'indication d'y chercher protection, n'est pas raisonnablement exigible. Si une violation de l'art. 3 CEDH ne peut pas être exclue en cas de transfert, le renvoi est en outre illicite.

A la lecture de la motivation de la décision attaquée, force est de constater que les déclarations de la requérante au cours de son « interview AMMR » concernant les violences policières dont elle a été la victime lors de son passage en Croatie sont totalement ignorées par l'Office des étrangers qui se contente de considérer que la requérante ne produit pas de preuve de ces violences et / ou ne s'est pas adressée aux autorités croates compétentes afin de déposer plainte- quod non, ceci alors même que :

- Les déclarations de la requérante au sujet des violences policières dont elle a été la victime sont parfaitement concordantes avec les informations objectives figurant dans le rapport susmentionné.

- Il découle également de ce même rapport qu'il est, en pratique, quasiment impossible de pouvoir déposer plainte pour violences policières en Croatie.

Il découle également de ces informations objectives, contenues dans un rapport cité par l'Office des étrangers lui-même dans la décision attaquée, qu'en cas de retour en Croatie :

- La requérante risque de ne pas être identifiée comme un demandeur présentant des vulnérabilités particulières, étant une femme très jeune et isolée.
- La requérante risque de ne pas pouvoir bénéficier de l'assistance d'un interprète en kirundi (alors qu'elle a spécifiquement demandé une telle assistance lors de l'introduction de sa demande de protection internationale en Belgique.
- La requérante risque également, en cas de clôture de sa demande de protection internationale introduite en date du 23 juillet 2026, de ne pas avoir accès à une véritable procédure de demande de protection internationale.

L'ensemble de ces éléments entraîneraient l'exposition de la requérante à des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH et 4 du Pacte, ceci eu égard à son état médical actuel.
A cet égard, il convient de se référer utilement aux développements ci-avant.

Il découle de ce qui précède qu'en cas de renvoi vers la Croatie, la requérante encourt un risque sérieux d'être exposée à des mauvais traitements et / ou à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte.
Il découle de ce qui précède qu'en cas de renvoi de la requérante vers la Croatie, cela entraînerait un risque de violation des articles 3 de la CEDH et 4 de la Charte des Droits Fondamentaux.

2.
En outre, et ainsi que cela a été démontré dans la suite du présent recours, contrairement à ce que développe la décision attaquée, le renvoi de la requérante vers la Croatie peut constituer une violation des articles 3 de la CEDH et 4 de la Charte des droits fondamentaux (2000/C 364/01).

En outre, le terme « arrivée » ne signifie pas uniquement que le transport de la requérante vers l'Espagne devra être correct et respecter les standards légaux et conventionnels en la matière, mais englobe également le fait que, dès son arrivée en Espagne, la requérante ne sera pas exposée à des violations des articles 3 de la CEDH et 4 de la Charte, quod non en l'espèce.

3.
Partant, en ne répondant pas adéquatement et valablement à cette question, l'Office des étrangers n'a pas réfuté le risque, pour la requérante, de subir un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.
3. Violation de l'article 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (2000/C 364/01)- Violation du principe de proportionnalité- Violation du principe de bonne administration – Violation du devoir général de prudence, du principe selon lequel l'autorité administrative doit, lorsqu'elle statue, prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause
L'article 52 de la Charte dispose que :
« Article 52 : Portée et interprétation des droits et des principes
1. Toute limitation de l'exercice des droits et libertés reconnus par la présente Charte doit être prévue par la loi et respecter le contenu essentiel desdits droits et libertés. Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui.
2. Les droits reconnus par la présente Charte qui font l'objet de dispositions dans d'autres parties de la Constitution s'exercent dans les conditions et limites définies par les parties en question.
3. Dans la mesure où la présente Charte contient des droits correspondant à des droits garantis par la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, leur sens et leur portée sont les mêmes que ceux que leur confère ladite convention. Cette disposition ne fait pas obstacle à ce que le droit de l'Union accorde une protection plus étendue.
4. Dans la mesure où la présente Charte reconnaît des droits fondamentaux tels qu'ils résultent des traditions constitutionnelles communes aux États membres, ces droits doivent être interprétés en harmonie avec lesdites traditions.
5. Les dispositions de la présente Charte qui contiennent des principes peuvent être mises en oeuvre par des actes législatifs et exécutifs pris par les institutions et organes de l'Union, et par des actes des États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre le droit de l'Union, dans l'exercice de leurs compétences respectives. Leur invocation devant le juge n'est admise que pour l'interprétation et le contrôle de la légalité de tels actes.
6. Les législations et pratiques nationales doivent être pleinement prises en compte comme précisé dans la présente Charte. ».

Cette disposition précise donc clairement que :
- Des limitations de l'exercice des droits et libertés reconnus par la Charte ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui ;
- Les droits contenus dans la Charte doivent être interprétés en harmonie et en tenant compte des droits garantis par la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme, dont fait partie l'article 3 de la Convention.
Il découle donc clairement de cette disposition que l'Office des Etrangers ne pouvait, sans violer les articles 4 et 52 précité, décider de renvoyer la requérante vers la Croatie, ceci malgré l'existence d'une possible violation de l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte des Droits fondamentaux.
En outre, force est de constater qu'en prenant la décision attaquée, l'Office des étrangers n'a nullement tenu compte du principe, pourtant clairement énoncé dans l'article 52 précité, principe selon lequel « Dans le respect du principe de proportionnalité, des limitations ne peuvent être apportées que si elles sont nécessaires et répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui. ».
En effet, l'Office des Etrangers ne précise nullement, dans la décision attaquée, de quelle manière une telle limitation au principe contenu à l'article 4 de la Charte (interdiction de la torture et traitements inhumains ou dégradants), principe qui doit être lu en combinaison et en concordance avec l'article 3 de la CEDH, est nécessaire dans le cas d'espèce et répond effectivement à des objectifs d'intérêt général reconnus par l'Union ou au besoin de protection des droits et libertés d'autrui.
A cet égard, il convient également d'attirer l'attention du Conseil de céans sur le fait que la partie adverse ne procède pas non plus à une mise en balance entre les intérêts de la requérante et la nécessité de lui imposer le respect de la réglementation générale.
Sur ce point, il appartient, en effet, à la partie adverse de respecter le principe dit de « proportionnalité », défini de manière générale par le Conseil d'Etat comme étant « une règle d'administration prudente qui exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 9, alinéa 3 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et des inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées si ils s'y soumettaient » (CE n° 58 969, 01.04.1996, TVR, 1997, p. 29 et s. ; CE n° 61.972, 25.09.1996, TVR, 1997, p. 31 et s. ; Arrêts cités également dans RDE, 1998, n° 97, p. 5).

Le but de la motivation étant d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constituant aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement c'est à dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs » (Dominique LAGASSE, la loi du 29/07/1991, J.T., 1991, p.737), il appartenait dès lors à la partie adverse, qui dispose d'un important pouvoir d'appréciation, de tenir compte des particularités du cas d'espèce (voir ci-avant).

Force est de constater que la décision attaquée ne fait nulle mention d'une mise en balance entre les intérêts de la requérante et la nécessité de lui imposer le respect de la réglementation générale.
Il découle de ce qui précède qu'en prenant la décision attaquée, l'Office des étrangers a violé les articles 4 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ainsi que le principe de proportionnalité.
En prenant les actes et décisions attaqués, l'Office des étrangers a également violé le principe de bonne administration ainsi que le principe selon lequel l'autorité administrative doit, lorsqu'elle statue, prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause."

3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

Verzoekster betoogt dat in het bestreden overdrachtsbesluit een juridische motivering ontbreekt omdat er niet in kan worden gelezen op basis van welke criteria vervat in hoofdstuk II "*Criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat*" de verantwoordelijkheid van Kroatië werd vastgesteld.

Verzoekster legt uit dat artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst een louter procedureel karakter heeft en dus geenszins een basis vormt voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Voor wat betreft het erin vermelde artikel 36 (1), b) van de AMMR voert zij aan dat deze bepaling enkel voorziet dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is de verzoeker terug te nemen onder de in artikel 41 en 46 van de AMMR vastgestelde voorwaarden. Zij vervolgt dat artikel 36 (1), b) van de

AMMR valt onder hoofdstuk III van de AMMR getiteld "*Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat*" terwijl de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat worden opgelijst in hoofdstuk II.

In de nota met opmerkingen kan in dit verband worden gelezen:

"*De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van het bestreden besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16 (2) en 36 (1) b van de AMMR-Verordening.*

Artikel 16(2) van de AMMR-Verordening is van toepassing, daar op basis van de criteria van Hoofdstuk II van Deel III van het AMMR geen verantwoordelijke lidstaat kon worden vastgesteld en de verantwoordelijkheid dus bij Kroatië ligt, omdat daar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend zoals begrepen in artikel 16(1)."

De Raad stelt vast dat verzoekster er met haar betoog dat de bestreden beslissing niet vermeldt op basis van welk criterium vervat in hoofdstuk II van deel III van de AMMR Kroatië wordt aangeduid als verantwoordelijke lidstaat, aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 16 (2) van de AMMR. Bepaling die eveneens wordt geciteerd in de bestreden beslissing. Hierin kan worden gelezen dat net omdat geen verantwoordelijke lidstaat kon worden vastgesteld op basis van voormelde criteria, de verantwoordelijkheid bij Kroatië ligt omdat dit de eerste lidstaat is waar een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd.

Verzoeksters betoog dat artikel 36 (1), b) van de AMMR enkel voorziet dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is de verzoeker terug te nemen onder de in artikel 41 en 46 van de AMMR vastgestelde voorwaarden en dat artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet een procedurele bepaling betreft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de bestreden beslissing wel degelijk de rechtsgrond wordt aangeduid waarop verweerder zich steunt om Kroatië verantwoordelijk te achten voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, dat op deze basis een kennisgeving inzake terugname werd gedaan en dat de Kroatische autoriteiten de ontvangst van kennisgeving bevestigden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Te meer omdat verzoekster de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak betwist.

3.3. Ten overvloede wijst de Raad erop, zoals verzoekster ook aangeeft in het verzoekschrift, dat artikel 43 van de AMMR de onderzoeksbevoegdheid van de Raad beperkt inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten. Zo bepaalt artikel 43 van de AMMR:

"1. *De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.*
De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:
a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;
b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;
c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen"

Voor zover uit voormeld betoog zou moeten worden begrepen dat verzoekster verweerder verwijt ten onrechte geen toepassing te hebben gemaakt van de criteria vervat in deel III, hoofdstuk II van de AMMR of dat de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat niet correct zouden zijn toegepast, wijst de Raad erop dat dit buiten de draagwijdte van zijn onderzoek valt. Immers haalt verzoekster geen omstandigheden aan zoals bedoeld in artikel 43 (1), b) van de AMMR en betreft het in casu een geval van terugname en niet van overname zoals bedoeld in artikel 43 (1), c) van de AMMR.

3.4. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel of “de *voorzichtigheidsplicht*” legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Verzoekster betoogt in essentie dat een overdracht naar Kroatië strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Zij voert aan dat verweerder daarom artikel 16 (3) van de AMMR had dienen toe te passen.

3.6. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*.” Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook volgens de rechtspraak van het EHRM niet kan worden uitgesloten dat in bepaalde gevallen de toepassing van de regels vastgelegd in regelgeving van de Europese Unie betreffende de vaststelling van de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee kan brengen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Het vermoeden waarop de AMMR is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel -, is niet onweerlegbaar.

Het EHRM heeft eraan herinnerd dat de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau is relatief en is afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219).

Het Hof van Justitie heeft eveneens bevestigd dat een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft ook het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Het is aan de verzoeker om bewijs aan te voeren waaruit blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij, mede wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (arrest van het EHRM, Saadi tegen Italië, van 28 februari 2008, punt 129). Deze risico-inschatting moet mede gemaakt worden in het licht van de algemene situatie van het land van herkomst. Het risico moet groter zijn dan alleen de enkele kans op die behandeling.

3.7. Artikel 16(3) van de AMMR bepaalt dat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van een overdracht een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

3.8. Verzoekster citeert uit een arrest van de Raad van 30 april 2026 met nummer 346 052 en is ervan overtuigd dat een identieke redenering in haar geval moet worden toegepast. Zij licht toe dat zij een heel jonge vrouw is van 21 jaar oud die enkel Kirundi en een beetje Frans spreekt en dat zij geen familie heeft in België of in een andere EU-lidstaat. Verzoekster voert verder aan dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zij in Kroatië het slachtoffer werd van slechte behandelingen en beledigingen vanwege de Kroatische politie. Zij voert aan dat verweerder heeft nagelaten deze verklaring te onderzoeken. Zij wijst op een rapport van l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR), "*Conditions d'accueil en Croatie*" van februari 2025, waaruit zij vervolgens citeert en waaruit volgens haar blijkt dat het praktisch onmogelijk is om klacht neer te leggen bij de bevoegde Kroatische autoriteiten. Zij stelt dat deze informatie gekend is door verweerder aangezien hij naar dit rapport verwijst in de bestreden beslissing. Zij besluit dat omwille van deze redenen verweerder artikel 16 (3) van de AMMR had moeten toepassen.

3.9. Waar verzoekster gewag maakt van slechte behandelingen en beledigingen door de politie in Kroatië in het verzoekschrift, leest de Raad in het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat verzoekster verklaarde dat zij verbaal slecht werd behandeld door de Kroatische politie: "*De eerste keer werden wij verbaal slecht behandeld door de politie, omdat het 's avonds was. De politieagenten schreeuwden tegen ons*" (AD, verklaring DVZ, 10 augustus 2026, p. 25). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk ingaat op deze verklaring zodat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder heeft nagelaten voormelde verklaring te onderzoeken. De Raad stelt vast dat verzoekster door de Kroatische autoriteiten werd aangehouden in Dalj, een dorp gelegen aan de grens met Servië (AD, eurodac case report). Uit het AIDA-rapport blijkt dat politiegeweld, waaronder verbaal geweld nog steeds voorkomt wanneer vreemdelingen worden onderschept aan de grens (AIDA-rapport, p. 29-30). De Raad acht aldus de verklaring van verzoekster over het verbaal geweld van de politie geloofwaardig en dit gedrag van de politie verwerpelijk. Echter zal verzoekster worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb en zal zij zich, zoals verweerder aangeeft in de bestreden beslissing, in een situatie bevinden die helemaal anders is dan deze van vreemdelingen die voorwerp zijn van push backs en terugdrijvingen aan de grens, namelijk "*die van een verzoeker die aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van een verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.*" De Raad wijst erop dat in casu aldus niet blijkt dat bij overdracht aan Kroatië er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekster er een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling omdat de politie in het verleden tegen haar schreeuwde toen zij werd tegengehouden in grensgebied. Het Hof van Justitie heeft zich ook uitgesproken in die zin in zijn arrest C-392/22 van 29 februari 2024 (X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid). Het Hof stelde in dit arrest dat het feit dat [in casu Kroatië] overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is enkel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling. Dit blijkt in casu niet

3.10. De Raad wijst er verder op dat voormeld arrest van de Raad waarnaar verzoekster verwijst het geval van een alleenstaande vrouw betreft met een bijzonder kwetsbaar profiel. Met name betreft het een vrouw die op tienjarige leeftijd slachtoffer werd van besnijdenis. De Raad oordeelde dat omwille van dit feit verzoekster een specifiek profiel had dat een aangepaste analyse van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht verantwoordde. Echter betreft dit niet verzoeksters geval, nog los van het feit dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen. Verzoekster toont immers geen (bijzondere) kwetsbaarheid aan

door erop te wijzen dat ze een vrouw is van 21 jaar oud, die enkel Kirundi spreekt en geen familie heeft in de Europese Unie. De Raad voegt hieraan toe dat verzoekster geen enkele melding maakte van eventuele specifieke kwetsbaarheden, noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift en dat zij voor wat betreft haar gezondheid verklaarde "*Niets ernstigs te melden*" (AD, verklaring DVZ, 10 augustus 2026, p. 25).

3.11. Gelet op het voorgaande ziet de Raad dan ook niet in waarom verzoekster de verwachting koesterde dat verweerder de Kroatische autoriteiten op voorhand zou hebben moeten inlichten overeenkomstig artikel 48 en 50 van de AMMR.

3.12. Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij getraumatiseerd is door slechte behandeling en beledigingen ondergaan door de politie in Kroatië stelt de Raad vast dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ gewag maakte van verbaal slechte behandeling, met name de politie die tegen hen schreeuwde maar niet van andere slechte behandelingen. Verder ligt geen enkel medisch of psychologisch document voor waaruit blijkt dat verzoekster is getraumatiseerd en hiervoor specifieke opvolging nodig heeft. Het betoog van verzoekster dat de tijdspanne tussen haar verzoek om internationale bescherming in België en het moment van vasthouding in het gesloten centrum te kort was om een psycholoog of psychiater te contacteren, laat de Raad niet toe vast te stellen dat verzoekster getraumatiseerd is of dat verweerder in zijn beoordeling hieraan is voorbijgegaan of onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.13. Verzoekster verwijt verweerder vervolgens dat hij niet aangeeft om welke reden hij besluit dat de kritische bemerkingen die blijken uit het AIDA-rapport voor wat betreft verschillende aspecten van de procedure internationale bescherming en opvang in Kroatië niet het niveau van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bereiken.

3.14. De Raad kan verzoekster ook hierin niet volgen. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt immers duidelijk dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Kroatië, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2026 en met de in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, waaronder het rapport "*Asylum Information Database – Country Report Croatia* – 2025 update" , laatste update 30 juli 2026 (hierna: het AIDA-rapport) en het informatieblad 'factsheet') "*Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia*" dat door de Kroatische autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide analyse en motivering waarbij hij ook de kritische bemerkingen die uit het AIDA-rapport blijken heeft betrokken, is verweerder op basis van het geheel van voormelde informatie tot de conclusie gekomen dat niet kan worden besloten dat verzoekster als gevolg van de overdracht een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Kroatië. Verzoekster toont het tegendeel niet aan met voormeld algemeen betoog.

3.15. Vervolgens lijst verzoekster allerlei tekortkomingen op die het Kroatische systeem kenmerken volgens het voormeld rapport van l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR), "*Conditions d'accueil en Croatie*" van februari 2025, waarnaar eveneens in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat minder recent blijkt dan het AIDA-rapport. Verzoekster citeert vervolgens vier pagina's lang in het verzoekschrift uit dit rapport en betoogt dat uit deze informatie blijkt dat zij bij overdracht aan Kroatië riskeert:

- Om niet te worden geïdentificeerd als verzoekster met een kwetsbaar profiel zijnde een zeer jonge alleenstaande vrouw.
- Om niet te kunnen genieten van de bijstand van een tolk Kirundi.
- Om geen toegang te krijgen tot de procedure internationale bescherming in geval haar verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 juli 2026 werd afgesloten.

3.16. De Raad stelt vast dat:

- In verzoeksters geval geen specifieke kwetsbaarheden blijken en tevens niet blijkt dat zij medische zorg behoeft zodat zij geen belang aantoont bij haar kritiek.
- Uit het AIDA-rapport niet blijkt dat verzoekster niet zal kunnen genieten van de bijstand van een tolk Kirundi. Immers kan hierin worden gelezen dat waar er in 2023 problemen waren met betrekking tot de vertaling in de procedure voor internationale bescherming van asielzoekers uit Burundi, aangezien hun interviews plaatsvonden in aanwezigheid van een tolk voor de Franse taal, in plaats van een tolk voor hun moedertaal – Kirundi of Swahili, voor 2025 geen dergelijke problemen werden gemeld (p.51).
- Nergens uit blijkt dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming werd afgesloten door de Kroatische autoriteiten. In de bestreden beslissing kan in dit verband worden gelezen dat "*verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen*

ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming" (AIDA-rapport, p. 65).

3.17. Voor wat betreft de overige citaten opgelijst door verzoekster wijst de Raad erop dat door algemeen landeninformatie te citeren zonder deze concreet op haar persoonlijke situatie te betrekken, verzoekster niet concreet aantoont dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zo werd in de bestreden beslissing, voor wat betreft de citaten die handelen over problematische praktijken aan de grens, geduid dat verzoekster zich in een heel andere situatie bevindt aangezien zij wordt overgedragen aan Kroatië in het kader van de AMMR. Waar verder in de citaten kan worden gelezen dat toegang tot medische zorgen problematisch is, dat het voor personen met bijzondere medische behoeften moeilijk is een medische behandeling te verkrijgen en dat er een gebrek aan tolken is, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoekers in de praktijk toegang hebben tot medische zorg. Verder blijkt niet dat verzoekster bijzondere medische behoeften heeft. Met het citaat dat het asielsysteem volatiel is, dat de Kroatische autoriteiten lijken te kampen met capaciteitsproblemen zoals blijkt uit het lage aantal asielbeslissingen en het lage beschermingspercentage toont verzoekster niet aan dat haar verzoek om internationale bescherming in Kroatië niet aan een grondig onderzoek zal worden onderworpen of dat zij een risico loopt op indirect refoulement. Tevens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat het aantal verzoeken om internationale bescherming in Kroatië aanzienlijk daalde in 2025 en dat de opvangcapaciteit hierdoor minder onder druk stond dan in de vorige jaren. Dat het voorkomt dat verzoekers een dag of soms een aantal uur voor het tweede gehoor worden opgeroepen, is niet zwaarwichtig genoeg om vast te stellen dat verzoekster riskeert slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in Kroatië. Voor wat betreft de kritiek op het verslag van het gehoor kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"*Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen. In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werd beschouwd (AIDA-rapport, p. 52). We benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.*"

3.18. Verder toont verzoekster ook met haar uitgebreide citaten over de problematiek van de klachtenbehandeling tegen push backs of politiegeweld niet aan dat zij bij overdracht aan Kroatië een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verder blijkt nergens uit het meer recente AIDA-rapport - waarnaar de bestreden beslissing verwijst om vast te stellen dat verzoekers die worden overgedragen toegang hebben tot de procedure internationale bescherming - dat verzoekers die worden overgedragen aan Kroatië het slachtoffer worden van push backs zoals in één van de citaten kan worden gelezen. Verzoekster kan tot slot de aanbevelingen van OSAR die verder nog kunnen worden gelezen in de door haar weergegeven citaten niet meer laten zeggen dan dat het aanbevelingen zijn. Zij maakt hiermee geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij overdracht naar Kroatië aannemelijk.

3.19. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Kroatië of zou zijn uitgegaan van een eenzijdige of selectieve lezing van het AIDA-rapport. Verzoekster brengt geen elementen bij die van een dergelijke zwaarwichtigheid zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden en dat verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest of dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd. Zij toont dus evenmin aan dat verweerder artikel 16, (3) of artikel 18 (4) van de AMMR zou hebben geschonden, evenmin blijkt een schending van artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet.

3.20. Tot slot voert verzoekster nog de schending aan van artikel 52 van het Handvest, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.21. Artikel 52 van het Handvest luidt als volgt:

"*Reikwijdte van de gewaarborgde rechten*
1. Beperkingen op de uitoefening van de in dit handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen alleen beperkingen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en

daadwerkelijk aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen beantwoorden.
2. De door dit handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij die verdragen zijn gesteld.
3. Voorzover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt."

3.22. Verzoekster merkt terecht op dat de rechten opgenomen in het Handvest in harmonie moeten geïnterpreteerd worden met het EVRM. Artikel 52, 2 van het Handvest gaat zelfs verder en vereist dat de inhoud en reikwijdte van rechten uit het Handvest, die corresponderen met rechten van het EVRM, dezelfde zijn. De Raad heeft hierboven reeds uitvoerig vastgesteld dat er geen reëel risico is aangetoond op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overdracht aan Kroatië.

3.23. Aangaande het betoog over het evenredigheidsbeginsel moet worden aangestipt dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft en dat dus geen enkele uitzondering wordt aangenomen op het verbod op foltering en op een onmenselijke en vernederende behandeling. Artikel 4 van het Handvest heeft bijgevolg dus eveneens een absoluut karakter dermate dat het betoog van verzoekster aangaande het evenredigheidsprincipe, waarbij er een beperking op de uitoefening van artikel 4 van het Handvest zou mogelijk zijn indien het noodzakelijk is in het licht van de doelstelling van algemeen belang, in het geheel niet kan gevolgd worden. De bescherming geboden door het Handvest is minimaal gelijk aan de bescherming geboden door het EVRM, enkel een eventuele ruimere bescherming is volgens artikel 52, 3 van het Handvest toegestaan. Bijgevolg was verweerder er dan ook geenszins toe gehouden een soort belangenafweging te houden tussen een inperking op de bescherming tegen foltering of op een bescherming tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen enerzijds en het algemeen belang anderzijds. Integendeel, verweerder diende te onderzoeken of de overdracht een risico inhoudt op een schending van artikel 4 van het Handvest en heeft dat ook eveneens zorgvuldig en op redelijke wijze gedaan. Verzoekster kan verder geenszins gevolgd worden waar zij meent dat niet op evenwichtige wijze zou rekening gehouden zijn met haar specifieke belangen of de bijzonderheden eigen aan haar geval. Verweerder heeft verzoekster gehoord, heeft haar specifiek gevraagd naar de redenen waarom ze zich verzet tegen een overdracht aan Kroatië en naar haar gezondheidstoestand. Met de antwoorden die verzoekster daarop heeft gegeven, heeft verweerder rekening gehouden evenals met de beschikbare landeninformatie over de situatie van verzoekers in Kroatië.

3.24. Een schending van artikel 52 van het Handvest, van het evenredigheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.25. Het enig middel is ongegrond.

3.26. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden, conform artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet, in één keer afgedaan en verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op tien september tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	M. CLAES